

Giới thiệu Gian Thương Và Thiếu Gia

Gian Thương Và Thiếu Gia của tác giả Acome là câu chuyện tình xoay quanh cuộc sống giữa nàng và hắn, giữa một gian thương và một thiếu gia...

Bước ra xa hội thì nàng cảm phải chín chắn hơn, phải cứng rắn hơn mới có thể đứng vững mà kiếm sống được. Thân nữ nhi như thế này thì phải làm sao đây ? Giả nam có lẽ là cách tốt nhất đây...

Diệp gia - một gia đình danh tiếng giàu có trong thành và đã sinh ra ba huynh muội bọn họ, hắn là một trong số đó và câu chuyện định mệnh giữa hai người sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

"Thiếu gia, thiếu phu nhân lại có nguyệt sự rồi." Thị nữ ghé vào tai hắn nói khẽ.

Khuôn mặt anh tuấn không hề lộ một chút biểu tình, chỉ trả lời một câu: "Ta biết rồi." Hắn phất tay, khiến cho thị nữ lui xuống, sau đó, tiếp tục xem đồng hồ sách đặt trước mặt.

Chờ trong phòng không còn ai khác, nam nhân cao lớn đang đứng quay lưng ở bên cửa sổ lúc này mới xoay người lại, khuôn mặt có phần nhả nhặn, màu da hơi ngăm đen nói lên rằng nam nhân này thường xuyên bên ngoài. Dáng người rắn rỏi cao gầy, khuôn mặt cười như không cười, đôi mắt sáng ngời, biết ngay là một nhân vật khôn khéo lợi hại.

"Thế nào? Bụng của vợ huynh vẫn chưa có tin tức gì sao?" Giọng nói nghe hơi trầm thấp, nhưng nét cười vẫn lộ rõ ra.

"Ồ ồ, lạnh lùng quá nhỉ." Lăng Vô Thần cười gian xảo. Hắn chậm rãi bước từng bước về phía Diệp Y Thiên rồi nghiêng mình, ngăn tầm mắt của những người đang nhìn trộm bên ngoài cửa sổ. Sau đó, hắn vươn tay nâng cằm thiếu gia lên, ngón trỏ và ngón giữa xoa nắn vùng da non mềm ấy, động tác rất là ái muội, "Chẳng phải huynh cần có con nối dòng sao, chẳng lẽ, chưa có gắng sao?"

Bị bất ngờ đầu, sắc mặt Diệp Y Thiên càng thêm lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng tựa như băng nhìn hắn, "Huynh nghĩ mình có thể làm gì?"

Đôi môi mỏng kia rõ ràng đang cười vô cùng sung sướng, "Nếu như đây là địa bàn của ta." Lăng Vô Thần khom lưng phả một ngụm khí vào tai Diệp Y Thiên, "Ta sẽ làm tất cả những chuyện mà ta muốn làm." Chậm rãi nhả ra từng chữ, hắn há mồm ngậm cái vành tai trắng nõn như ngọc kia vào trong miệng, dùng sức mút một cái.

Chát! một cái tát thật là vang dội, để lại dấu năm ngón tay trên khuôn mặt Lăng Vô Thần.

Ngay sau đó, đầu của Diệp Y Thiên lại bị giữ chặt đôi môi khẽ nhếch bị đoạt lấy một cách thô lỗ, dã man, cho đến khi thân thể cứng ngắc của Diệp Y Thiên trở nên mềm nhũn, Lăng Vô Thần mới thấy vừa lòng, rồi môi mình khỏi đôi môi mềm mại nhỏ nhắn ấy, đầu lưỡi vẫn còn dây dưa liếm dọc cánh môi vừa bị mút đến sưng đỏ, nụ cười vô cùng ác ý, "Có muốn ta giúp huynh tạo ra một đứa con trai không, Y Thiên?"

Chát! Cái tát thứ hai còn vang dội hơn cái tát thứ nhất, vang đến nỗi làm mấy gã sai vặt đang đứng ngoài cửa chờ lệnh chủ tử cũng phải rụt bả vai lại.

Đám người hầu của Diệp Y Thiên thầm nghĩ: Thiếu gia lại tức giận rồi.

Đám người hầu của Lăng Vô Thần lại ngao ngán lắc đầu: Chủ nhân lại muốn ăn đòn rồi.

Bỗng nhiên một tỷ nữ hầu hạ tam tiểu thư từ bên ngoài chạy vào, "không xong rồi, thiếu gia."

Trong phòng, Lăng Vô Thần vuốt ve khuôn mặt của mình, nụ cười như mang theo một sự suy ngẫm, hắn lui về sau hai bước, đúng lúc đó, nha hoàn kia bước vào không cẩn thận đã đâm phải hắn suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất, "Thiếu gia, tam tiểu thư lại phát bệnh rồi, lão gia gọi người nhanh chóng về nhà."

Khuôn mặt tuấn tú nhếch mày một cái rồi lập tức đứng dậy, bước ra ngoài cửa. Lúc tới cửa, hắn dừng bước, quay đầu lại nhìn.

không đợi cho hắn mở miệng, Lăng Vô Thần đã khoát tay: "Huynh cứ làm việc của mình đi, ta muốn ở nhà một thời gian nữa, nếu có việc, huynh cứ tới tìm ta."

"Ta làm gì có việc cần tìm huynh chứ." Giọng nói vang lên nghe hơi náo nê, Diệp Y Thần hừ lạnh một tiếng, không quay đầu lại, bước nhanh rời đi.

Lăng Vô Thần nhún vai, nhàn nhã bước ra khỏi phòng. Nếu người muốn tìm đã rời đi, hắn có ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa. thật ra, nét lo lắng cùng sự

lưu luyến trong đôi mắt của Diệp Y Thân khi quay đầu lại, cũng đủ khiến cho hắn suy nghĩ rất lâu.

Nhìn thấy nụ cười vô cùng tà ác trên mặt chủ nhân, đám người hầu đi theo Lăng Vô Thần đồng loạt rung mình, chẳng biết chủ tử lại muốn hãm hại ai đây.

Diệp Y Thiên đi như bay vào trong khóa viện nhưng bỗng nhiên hắn dừng chân, nhìn thấy đám tỷ nữ đều đang đứng hết ở ngoài cửa, hắn khẽ nhíu mày, giờ tay ra hiệu những người khác cũng đợi ở đây một mình hắn bước vào trong viện.

Còn chưa tới cửa, hắn đã nghe được tiếng khóc cùng tiếng làm nũng trong phòng vọng ra: "Con không uống đâu, không uống đâu, đắng lắm, đắng lắm!"

Sau đó là tiếng đồ dành hùng hậu: "không đắng đâu, ngoan nào, xem phụ thân này, không phải phụ thân cũng uống một ngụm đấy sao? Tuyệt đối không đắng, nào, uống một ngụm nào."

... Khóe mắt Diệp Y Thiên đột nhiên giật giật, hắn hít một hơi thật sâu rồi cất cao giọng nói: "Phụ thân, con đến rồi đây."

Vừa nghe được giọng hắn, thanh âm mềm mại bỗng nhiên òa khóc nức nở: "Ca ca, cha bắt nạt muội!"

"Con vào đây." Mãi đến khi giọng nói trầm hậu kia ra lệnh, hắn mới nhấc vạt áo đi vào trong phòng.

Ở trên giường, một nam nhân cao to đang ngồi ôm một cô bé xinh đẹp, một bát thuốc đặt trên bàn trà, khóe vẫn đang bốc lên nghi ngút, về mặt nam nhân này có chút bất đắc dĩ, cùng một chút cảm tức khi nhìn thấy mặt thiếu gia.

cô bé vẫn đang khóc lóc sụt sùi, vươn tay ra muốn ôm Diệp Y Thiên: "Muội không uống thuốc đâu, đắng lắm, phụ thân lừa muội."

Diệp Y Thiên rũ mắt hoàn toàn hiểu rõ ý tứ toát ra từ mắt phụ thân. Nếu hắn dám đáp ứng muội muội không cần uống thuốc thì chờ bị cắt cổ đi. đi đến cạnh giường, hắn ngồi xuống, kiên định đặt muội muội ngồi trong lòng phụ thân, "Huynh có đường đây." Sau đó, hắn móc mấy viên kẹo tròn ở trong túi ra, "Đây là loại kẹo mới, vị táo, muội có muốn ăn không?"

Tiểu hài tử khóc đến lem mắt nhưng vẫn xinh đẹp lóa mắt, đôi mắt to tròn xinh đẹp kia, khiến cho nam nhân khắp chốn thiên hạ cam tâm moi tim móc phổi chỉ để có được một nụ cười vui vẻ của nàng. "thật sao?" Nàng nhăn mặt, một chút cũng chẳng hề tin.

"thật mà." Diệp Y Thiên mỉm cười, bẻ bát lên, múc một chén thuốc, thổi nguội, bưng đến trước đôi môi anh đào kiều diễm ướt át kia, "Nào."

Tiểu hài tử khóc thút tha thút thít, như nghĩ tới điều gì cuối cùng nàng cũng ngoan ngoãn há miệng từng ngụm từng ngụm uống hết bát thuốc. Mặc dù được ăn đường nhưng nàng vẫn om sòm la khóc: "Hu hu hu, phụ thân là người xấu!"

"Dưỡng bệnh cho thật khỏe a, huynh đi đây." Nhiệm vụ đã hoàn thành, hắn không hề lưu luyến, nhanh chân đứng dậy chạy lấy người. Sau khi ra cửa, hắn đóng cửa lại ngay cự tuyệt tất cả những tiếng vang trong phòng vọng tới, rồi đi thật nhanh.

Trở lại thư phòng, hắn không còn tâm tư nào để xem xét sổ sách thêm nữa. Tức giận, hắn xoa nhẹ lông mày, quyết định ra ngoài giải tỏa tâm trạng.

Còn chưa đi đến cửa, nha hoàn của đại tiểu thư đã chạy vội tới: "Thiếu gia, không ổn rồi, đã vài ngày, đại tiểu thư không ăn gì hết."

... đã không ăn vài ngày nay, bây giờ mới nói, liệu còn tác dụng gì không? trên thái dương, hiện lên từng đường gân xanh. hắn nhắm mắt, bàn tay sau lưng siết thành nắm đấm, "Mời đại phu chưa?"

"Đại phu nói, là do thời tiết nóng bức, đã kê đơn rồi, chỉ có điều, đại tiểu thư vẫn không ăn được."

"Quản gia." hắn bắt đầu cảm thấy khó chịu.

một nam nhân cao gầy lập tức xuất hiện ngay bên cạnh hắn, cung kính nói: "Thiếu gia."

"Ông đi xem tình huống của đại tiểu thư, làm vài món cho nàng ăn đi." nói dứt lời, hắn bỏ đi ngay lập tức, trực tiếp trèo lên cỗ xe ngựa đã chuẩn bị sẵn ở ngoài cửa. hắn không muốn tiếp tục xử lý những chuyện nhà vật vãnh rườm rà kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Mấy đời nay Diệp gia luôn là danh môn giàu có nhất trong thành. Phụ thân của hắn có ba người vợ, sinh ra ba huynh muội bọn hắn. Kể từ khi tam muội sinh ra, phụ thân chỉ yêu thương mỗi muội muội. Mọi chuyện phụ thân đều giao lại cho hắn. Kết quả, hắn vừa phải lo chuyện buôn bán, vừa phải xử lý

mọi việc lớn bé trong phủ. Bất đắc dĩ hẳn phải cưới một thế tử, để nàng giúp hẳn quản lý một ít việc nhà. Hậu quả không những không bớt việc mà còn phải ôm thêm việc vào người.

Lẽ nào trong mắt mọi người, bà vai gầy yếu của hẳn lại là một bà vai đội trời đạp đất, có thể mở ra một bầu trời rộng lớn sao? Chết tiệt, hẳn lại không thể không mở ra cái bầu trời ấy. Nếu hẳn có ngã xuống, phụ thân cũng sẽ mặc kệ không quan tâm bất cứ chuyện gì. Gia đình hẳn chắc chắn sẽ lụi bại, đến lúc đó, hẳn biết lấy gì để nuôi một đám người đã quen sống trong nhung lụa từ khi mới lọt lòng đây?

Trước khi tam muội sinh ra, hẳn cũng được phụ mẫu nuông chiều, tại sao khi trưởng thành hẳn và tam muội lại bị đối xử khác nhau như vậy?

"Thiếu gia, ngài muốn đi đâu?" Gã sai vặt luôn đi theo hẳn kính cẩn hỏi vọng từ bên ngoài cửa sổ xe ngựa.

"Đến Minh Các." Nơi đó chẳng những có thể uống trà, còn có một gian phòng dành riêng cho hẳn. Ở đó, hẳn có thể nghe hát, hoặc nghỉ trưa mà không sợ bị người khác quấy rầy..

Xe ngựa đi hết nửa vòng thành, cuối cùng cũng dừng lại ở một nơi náo nhiệt trong trấn. Mãn trưởng được xốc lên, hẳn tự mình nhảy xuống ngẩng cao đầu đi vào Minh Các.

Tiểu nhị của Minh Các vừa thấy hẳn đã nhiệt tình đón tiếp. Sau đó trực tiếp dẫn hẳn vào biệt viện ở phía sau, trong đó là phòng ngủ của riêng hẳn. Sau khi dâng trà bánh xong tiểu nhị cũng thức thối lui xuống.

Khi trong phòng chỉ còn một mình, hẳn mới lộ ra vẻ mệt mỏi, cởi hai chiếc cúc áo ở cổ, rồi trèo lên giường nằm nghỉ.

Cảm giác như có người đang ở trong phòng, trong lòng Diệp Y Thiên bỗng nhiên cảm thấy bất an, hẳn bưng tỉnh. Hàng mi dày nhấc lên, hẳn nhìn thấy nụ cười vô cùng tà ác của Lăng Vô Thần. Khẽ nhũn mày, liền hỏi: "Huynh vào bằng cách nào?"

"Ai dám ngăn cản ta cơ chứ?" hẳn cười to, lộ ra dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn. Tất cả các căn phòng ở đây đều thuộc sở hữu của những phú thương vô cùng giàu có, chúng được xây dựng độc lập với nhau, cho nên mọi động tĩnh trong phòng đều không dễ truyền ra ngoài. Lăng Vô Thần bước về phía trước, rồi y quỳ một đầu gối xuống, trong con mắt hẹp dài nhuốm một con dục vọng không hề che giấu, "Sáng nay, ta mới từ ngoài thành trở về, giờ đã tìm đến huynh ngay rồi, cảm động không nào?" nói dứt lời, y cúi đầu hôn xuống.

một bàn tay che lại đôi môi của y. "Đừng có suốt ngày chỉ nghĩ ba cái thứ xấu xa như vậy, ta không hứng thú." Diệp Y Thiên đang định đẩy Lăng Vô Thần ra hai tay lại bị y giữ lấy. Thuận thế, tấm thân cao to sải một bước trèo lên giường ép Diệp Y Thiên ở dưới thân thể mình, áp chế hẳn một cách dễ dàng.

"Đừng nói dối, chẳng lẽ huynh không thích ta đùa huynh sao?" Lăng Vô Thần cười ha ha, rồi y cúi đầu, lập tức hôn lên môi Diệp Y Thiên.

Trốn phải trốn trái, khuôn mặt lạnh như băng lúc này hơi nóng lên. "Cút ngay!"

Lăng Vô Thần càng ngày càng làm cản, y dùng mũi mình vạch cổ áo đã được mở hai chiếc cúc ra, đôi môi mòng mứt cắn cổ trắng nõn. Thấy thân thể cứng ngắc của Diệp Y Thiên run lên khe khẽ, Lăng Vô Thần hết sức vừa lòng. "Ha ha, huynh cũng thích như vậy cơ mà, huynh đúng là khẩu thị tâm phi. Lần nào huynh cũng bị ta đùa đến mức phát khóc cầu ta dừng sức...Hừ" Diệp Y Thiên bị y nói thẹn quá thành giận nghiêng người một cái, huyếch đầu vào trán Lăng Vô Thần.

Đau quá... Hai người đồng thời khóc thét trong lòng.

"Tên khốn, toàn nói lung tung." Diệp Y Thiên tức giận khuôn mặt đỏ bừng.

"Đầu có, ta chỉ thành thật một chút thôi mà." Lăng Vô Thần dùng một tay cố định chặt hai tay Diệp Y Thiên, còn tay kia chậm rãi cời ngoại bào. "Đừng ép ta phải xé tan quần áo của huynh ra. Nếu không, lát nữa, huynh làm sao ra khỏi cánh cửa này đây?" Nhìn thấy bộ dạng buồn bực vì không thể phản kháng của Diệp Y Thiên Lăng Vô Thần cười thật sự tà ác: "Chắc chắn, biểu tình này, huynh đang muốn dụ dỗ ta sao? Tính ra, đã hai tháng chúng ta không gặp. Lúc ta không có mặt ở đây, huynh có tự an ủi bản thân theo cách mà ta đã dạy không?"

"đi chết đi!" Diệp Y Thiên tức giận hét lớn, chẳng qua hẳn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của y hẳn chỉ biết chặt vật quay mặt đi.

Lăng Vô Thần đắc ý cười khê. hẳn nhanh chóng cời hết ngoại bào của Diệp Y Thiên, sau đó vươn tay giật ra mảnh vải trắng bao quanh ngực hẳn, sắc mặt rất vừa lòng, y có ý nở nụ cười tà ác còn tỏ vẻ kinh ngạc khê nói: "Ồ, Y Thiên, vì sao ngực huynh lại lớn như nữ nhân vậy? Kì lạ thật, huynh ăn cái gì mà được như vậy?"

"Liên quan gì đến huynh!" Lúc này, khuôn mặt tuấn tú của Diệp Y Thiên đã đỏ bừng lên, sắc mặt lạnh như băng kia đã nhuốm thêm một tầng ngượng ngùng, một tầng quyền rũ.

"Nhìn xem, bộ ngực này mới đẹp làm sao, bị bó chặt như thế, nhất định là khó chịu lắm hả?" Lăng Vô Thần ác ý dùng ngón tay đùa giỡn hai điểm nhỏ đang gồ lên, "Gồ lên rồi, huynh có muốn ta giải phóng chúng, đưa vào miệng, dùng đầu lưỡi liếm chúng không?"

"Cút ngay!" thật ra, tấm thân thiếu nữ của Diệp Y Thiên giờ đã bị Lăng Vô Thần chọc cho run rẩy. Tuy nhiên, nàng lại bị thân hình cao to của hẳn đè lên, không thể động đậy, không thể phản kháng, cảm giác bị ép buộc trong nàng lại càng tăng cao hơn.

Tay Lăng Vô Thần chậm rãi cời dây lưng của nàng, sau đó luồn vào trong tiết khố, trực tiếp thăm dò nơi u cốc mẫn cảm của nàng. Sau đó, hẳn vui

sướng khẽ gọi: "A, Y Thiên, sao phía dưới của huynh lại có một đóa hoa ướt át như thế, nhiều nước như vậy, có phải bao nhiêu lâu nay huynh không thể dẫu nó đi được, chảy hết nước ra?"

Tuy chỉ chạm nhẹ, nhưng bàn tay hấn vẫn mang đầy tính khiêu khích, khiến nàng phải hít sâu một hơi. Lúc này, sắc hồng xinh đẹp không chỉ nhuộm đầy khuôn mặt của nàng mà còn nhuộm hồng cả đôi tai, cần cổ, thậm chí cả bộ ngực của nàng, nơi nào không bị vải che lấp đều đỏ bừng hết cả lên. "Tên dâm tặc, không biết xấu hổ, chỉ biết nói mấy câu hạ lưu." Diệp Y Thiên mở miệng mắng nhưng nàng không hay biết trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang ngập tràn xuân ý.

Cảnh tượng mê người này khiến Lăng Vô Thần vuron lười ra liếm lấy môi mình, trông rất hoang dâm giống như một đại sắc lang: "Y thiên, công bằng chút đi, vì muốn nàng, ta mới nói như vậy đấy chứ." hấn hào phóng cởi áo mình ra, tiếp đó là dây lưng, để quần áo mở toang giống hệt như nàng. Tất cả những thứ nên lộ hay không nên lộ, đều hoàn toàn bại lộ trước mắt hai người.

"Nhìn nhục bồng của ta này, nàng cũng rất nhớ nó đúng không?" Hoàn toàn không thấy hổ thẹn, Lăng Vô Thần cầm lấy bàn tay của nàng bắt nàng cảm lấy thứ dục vọng to lớn của mình, "Ừm, đúng là lúc bàn tay nhỏ bé của nàng cầm nó ta thấy thoải mái hơn nhiều, nghĩ đến lúc dâm thủy trong tiểu huyết nàng chảy ra, dù từ thế nào đi nữa, ta cũng không thể có loại cảm giác tinh tế như vậy." Lăng Vô Thần hí hửng hưởng thụ lòng bàn tay non mịn của nàng, bàn tay to nắm bàn tay nhỏ bắt buộc nó di động lên xuống. "Y Thiên, toàn thân nàng đều khiến ta cực kỳ mê luyến."

Tên háo sắc vô sỉ này. Thứ hình trụ thô to đáng sợ trong lòng bàn tay gọi nhớ tới kích thích mỗi lần nàng bị hấn xuyên thấu. Sau đó, mặt nàng ngày càng hồng, nói khẽ một câu: "Sắc lang" rồi quay mặt đi không nhìn nữa.

"Nàng yêu sắc lang đúng không?" Lăng Vô Thần không cho là đúng. Ngược lại, hấn cười rất đắc ý, giữ lấy cảm nàng buộc nàng hé miệng đón nhận nụ hôn của mình.

Trông có vẻ như nàng bị ép buộc nhưng thật ra trong lòng nàng đã nóng bừng lên, thân thể nàng trở nên mềm yếu, đón nhận những lời nói cùng với sự khiêu khích của Lăng Vô Thần. Tuy bàn tay bé nhỏ không còn bị y nắm giữ, nhưng nó vẫn vô thức tự vuốt ve nam vật thô to khổng lồ kia. Bàn tay còn lại cũng không tự không chế đặt lên vai của y. Nam nhân này, khi mặc cả quần áo thì có vẻ rất là gầy gò nhưng đến lúc cởi hết mới biết, thân thể hấn là cơ bắp cuộn cuộn, rắn chắc đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Thiếu gia, dâm đảng thêm chút nữa nào." hấn kẻ sát môi nàng dụ dỗ rồi chen mình vào giữa hai chân nàng, hấn không ngừng dùng thứ thô to của mình chọc vào miệng huyết bé nhỏ, "Chảy thêm một chút nước nữa đi, làm cho cái giường này ẩm ướt thêm chút nữa, ai kêu bọn chúng thu tiền phòng đất như vậy chứ."

... Đầu óc người đàn ông này mắc bệnh rồi sao? Nàng vừa tức vừa giận, "Im ngay!" Bộ ngực sưng lên, vừa đau vừa tê, bị bó chặt khó chịu muốn chết. Nàng muốn cởi hết tất cả quần áo để có thể tiếp xúc trực tiếp với tấm thân màu đồng cương tráng của hấn. "cởi quần áo giúp ta." Nàng hạ lệnh.

hấn cười cực xấu xa, "Tuân chỉ". Tim được nút thắt hấn nhanh chóng cởi từng vòng từng vòng giải thoát hai bầu ngực tròn no đủ xinh đẹp.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, cơ thể theo bản năng nâng lên eo nhỏ, hai núm hoa nhỏ vừa trắng nõn vừa nhuộm hồng đứng thẳng lên làm hai mắt hấn phủ một tầng u ám "Tiểu nhân nhi, nàng muốn chết sao." Vừa nói vừa đưa tay ra sau đỡ lấy lưng của nàng, rồi cúi đầu cắn lên hai núm hoa nhỏ, hấn cuồng vọng vừa mút vừa cắn hấn muốn để lại trên người nàng ấn ký của một mình hấn.

"A...a..." đau đớn cùng với khoái hoạt làm nàng rên lên vài tiếng, nắm chặt tóc hấn, "nhẹ thôi... Đau ta, Chàng là dã thú sao? A...a..." hấn vẫn tiếp tục ngâm bầu ngực của nàng. Nháy mắt, cảm giác sung sướng ập đến hết như một lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào tim của nàng.

hấn cắn lên hai núm hoa nhỏ trên ngực nàng cho đến khi nàng quá đau đớn túm chặt tóc của hấn, hấn mới chịu thả ra. hấn hôn lên môi nàng thật dịu dàng an ủi nàng. Hành động đối xử này so với ban nãy thì khác biệt một trời một vực, khiến cho nàng lại một lần nữa trở nên ngoan ngoãn, cũng làm cho hấn cười phá lên, "Nếu không hung ác một chút, lỡ nàng quên ta thì biết làm sao?"

Nàng nhăn mày, cúi đầu nhìn nụ cười lưu manh của hấn, "Chàng quên mất đối phương là ai rồi sao? Chàng tiểu điều tự tại như vậy, ai biết được chàng có nữ nhân khác bên ngoài hay không. A... Bại hoại!" hấn dùng ngón tay vân vê chà xát núm hoa của nàng. Trong đau đớn lại có cảm giác tê dại, nàng cũng không khách khí, dùng chính hành động đó đối xử lại với ngực của hấn.

*****

Diệp Y Thiên thật sự là một nữ nhân. Vì mẹ nàng muốn chiếm được sự sủng ái của trưởng phụ, cũng như củng cố thêm địa vị của mình bà đã nói dối xưng nàng là nam, rồi cứ thế nuôi dưỡng nàng giống như nuôi dưỡng một bé trai, bắt nàng phải học những việc dành cho người kế tự, bắt nàng phải gánh vác tất cả mọi việc trong gia đình.

Cho đến khi tiểu muội của nàng được sinh ra chiếm hết mọi sự quan tâm của phụ thân, ba vị mẫu thân mới ngoan ngoãn dưỡng lão ở hậu viện. Tuy vậy, thân phận của nàng vẫn không được sửa lại cho đúng cứ thế tiếp tục duy trì. Để che giấu thân phận cũng như để có thể xử lý hết mọi việc trong nhà nàng đã bị ép cưới thê tử. Nhưng có thể từ rồi lại không có con cháu, nghe có được không đây? Nàng làm gì có năng lực khiến người phụ nữ kia mang thai, đành bắt nàng ta lên đi tìm nam nhân khác, rồi làm mọi cách để thê tử mang thai. Nhưng dù có làm thế nào đi nữa, người phụ nữ kia cũng không chịu đồng ý! Rốt cục, cuộc đời nàng lúc nào cũng loạn như vậy, chỉ vừa nghĩ đến một chút nàng đã muốn phát điên lên rồi.

Đầu đầu nhất là, vào thời điểm nàng còn thơ ngây chưa biết mình là nam hay nữ, lúc đó nàng còn chưa đầy mười ba tuổi, vẫn đang trong quá trình học tập buôn bán, nàng đã quen biết hắn, hắn lớn hơn nàng mấy tuổi sau một thời gian quen biết nàng đã bị hắn lừa ăn sạch sành sanh. (Lyn: mấy nàng đừng kêu là không biết hắn ăn gì nhé.)

hắn thừa dịp nàng vẫn đang bàng hoàng khiếp sợ khi phát hiện ra thân thể mình và thân thể nam nhân như hắn có nhiều điểm khác biệt đã ăn đậu hũ của nàng. Sau đó, hắn còn giả vờ đáng thương bắt nàng phụ trách, hắn nói nàng đã nhìn hết thân hắn. Đời này, hắn chẳng còn mặt mũi gặp ai.

không còn mặt mũi gặp ai sao? Da mặt hắn có thể dày thêm chút nữa không? Đột nhiên nàng nhớ lại, lúc trước, khi nàng lỡ thấy hắn tắm rửa, có khi là do một tay hắn thiết kế mà lên? Từ đó về sau, hắn cứ quấn chặt lấy nàng, làm xằng làm bậy, chọc nàng tức chết. Nhưng nàng lại ngại cái danh thiếu gia, cho nên, cũng chẳng dám nói gì. Trước khi người thừa kế tiếp theo của gia tộc sinh ra, nàng căn bản không dám noi theo tấm gương vô lương tâm của phụ thân, vô mộng bỏ của chạy lấy người?

thật muốn chửi thề mà! Có phải kiếp trước nàng làm nhiều điều sai trái cho nên, kiếp này phải đầu thai vào một nhà sung sướng không lo chuyện cơm ăn áo mặc, nhưng lại vấp phải những thứ chuyện lộn xộn như vậy hay không?

Rốt cuộc, nàng đã đắc tội với vị thần tiên nào trên trời đây?

*****

một đám quân sự đang xếp hàng thay phiên chờ đến lượt mình báo cáo tình hình tài chính. Bên ngoài, đột nhiên có tiếng hô lớn: "không ổn rồi, thiếu gia, không biết ba vị phu nhân lại chạy đi đâu rồi!"

không biết chạy đi đâu thì mặc kệ đi, dù sao tiêu hết tiền là về ngay thôi. Nàng nghĩ thầm trong lòng nhưng không nói ra lời rồi nghiêm mặt, lạnh lùng trừng mắt nhìn, tiểu nha hoàn ngoài cửa thấy vậy vội lui về sau vài bước, chờ đến nửa ngày nàng mới nói: "Phái người đi tìm." Dù có tìm người về hay không cũng vẫn lãng phí tiền tài và sức lực.

"Dạ vâng." Nha hoàn vội vã chạy đi, không dám nán lại nhìn sắc mặt lạnh lùng của nàng thêm chút nào nữa. Khuôn mặt tuấn mỹ lại lạnh lùng vô cùng, có thể làm đông chết người ta. rõ ràng đẹp trai như vậy, ấy thế mà, nghe đâu, cả thiếu phu nhân cũng không dám tùy tiện lại gần thiếu gia. thật là đáng sợ quá mà.

Tạm thời chuyện sổ sách không có vấn đề gì đáng lo ngại, như vậy sắc mặt nàng mới dễ chịu được một chút. Chưa được bao lâu, bên ngoài lại vang lên một tiếng la lớn: "không xong rồi, thiếu gia, đại tiểu thư phát giận rồi!"

Rắc! một chiếc bút lông đã bị gãy, bên thái dương lại hiện lên những hàng gân xanh quen thuộc. "Quản gia đâu." Mệnh lệnh vừa ra, nam nhân cao gầy lập tức chạy ra ngăn nha hoàn lại, rồi cùng nha hoàn đồng loạt rời đi. Thấy vậy, lửa giận trong nàng mới giảm bớt ba phần.

"Khoản tiền không dung mà mất này là sao hả?" Số tiền thâm hụt quá lớn, nàng đưa ánh mắt lạnh băng của mình về phía vị quân sự đang run cầm cập kia.

Quân sự run rẩy trả lời: "Đây, đây là lão gia lấy, lão gia nói muốn trang trí biệt viện cho tam tiểu thư ạ."

Bố trí biệt viện thôi mà cần đến khoản tiền lớn như vậy sao, khoản tiền đó có thể mua hẳn một tòa biệt viện mới. Thái dương gật gật, cũng còn may, hành động tiêu hoang phá hại này thì thoáng mới xuất hiện lại, nàng nên cảm tạ vị phụ thân yêu con gái như mạng kia mới phải.

"Còn đây là cái gì?" Lại là một bài toán khó hiểu.

một vị quân sự khác run rẩy trả lời: "Đó là lúc đầu tháng ba vị phu nhân đến cửa hàng tùy tiện lấy ạ."

Tùy tiện lấy là đưa luôn sao? Thảo nào ba vị kia bây giờ lại rảnh rỗi chạy ra bên ngoài dạo, chủ yếu là không dám quay về gặp nàng đúng không?

Cứ một lúc, trong sổ sách lại xuất hiện một vài điểm khó hiểu, hoặc là không thể giải thích hoặc là có giải thích cũng giống như không. Quan hệ người nàng khí lạnh càng ngày càng dày đặc, nhưng cũng rất may, còn chưa bùng nổ. Mãi đến khi kiểm tra xong hết sổ sách, các vị quân sự đi gần hết, bên ngoài viện lại có một tiếng la to: "không xong rồi!" Lúc này, trong thư phòng vang lên thanh âm thật lớn lúc này nàng đã thực sự tức giận.

Các vị quân sự vội vã bỏ của chạy lấy người, không một ai dám nán lại xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

*****

Gã sai vật bưng trà lên, ấm trà không ngừng va chạm, cứ kêu 'bình bình bang bang', nàng nghe mà giận điên người, nhận lấy trà rồi bảo hắn cúi xuống. Vừa day huyết thái dương, nàng vừa nghe lời báo cáo của vị quân gia vừa mới đi trấn an đại tiểu thư về.

"Sao, thiếu phu nhân đi du lịch và được một người tiểu phu cứu?" Rũ mắt, nàng biết khi quân gia nhắc tới một người ngoài nhất định là đã có sấn ý đồ.

"Vâng ạ, thân thể người tiểu phu kia rất là cường tráng..." Quân gia cúi đầu đầy cung kính, nói đúng chỗ hiểm.

"Ừm." Nàng đặt ly trà lại trên bàn, "Cứ làm theo những gì ông nghĩ đi." Nếu như thiếu phu nhân sinh con nối dòng, nàng sẽ có thể vụng trộm cuốn gói chạy lấy người, có thể danh chính ngôn thuận quãng cái gia đình này cho tên tiểu quỷ trong bụng thiếu phu nhân kia được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Lăng công tử mời ngài đến phủ ngắm trăng và dùng bữa tối."

Đến ngày trăng tròn rồi sao? Mấy ngày nay hắn không có đến tìm nàng, có lẽ là công việc của hắn rất bề bộn. Nhà của hắn cũng không khác gì nhà nàng, người nào người nấy tiêu tiền bặt mạng. Trông mắt khê chuyển động, nàng nói: "Chuẩn bị kiệu đi."

Công việc hôm nay cũng đã xử lý xong xuôi, nàng thật sự không muốn nghe bất kì ai tiếp tục hô to mấy câu "không ổn rồi!", rồi lại nhảy bổ vào ôm đùi nàng nữa.

"Vâng." Quân gia lập tức ra lệnh cho gã sai vặt đi chuẩn bị.

Diệp Y Thiên đứng dậy, nhìn cái bàn bị lật như không có việc gì xảy ra, nàng bước nhanh ra ngoài, muốn mau chóng rời khỏi cái nơi khi gió này.

Chiếc kiệu xa hoa đã đứng chờ sẵn ở bên ngoài cửa, bên cạnh là một chiếc kiệu do Lăng Vô Thần chuẩn bị để đón nàng. Nàng không thèm liếc mắt một cái, bước ngay vào cỗ kiệu của mình. Rèm kiệu buông xuống, nàng mới nhắm mắt lại khuôn mặt nhanh chóng lộ ra vẻ mệt mỏi, cổ chịu từng cơn đau đớn, đúng là mệt chết đi, dạo này nhà nàng càng lúc lại càng âm ỉ, nàng phải mau chóng làm cho thiếu phu nhân mang thai mới được. Như thế, lấy lý do đi ra đòi nợ, nàng đã có thể ra ngoài, tránh né được một thời gian, hoặc, cũng có thể chạy lấy người luôn, sau đó, lại giả bộ nửa đường gặp cướp rồi bị giết chết, thoát khỏi nhà này mãi mãi, đó cũng là một ý kiến hay.

Cỗ kiệu lắc lư, không biết nàng đã ngủ từ bao giờ. Lúc nàng tỉnh lại lần nữa, đã thấy mình nằm trong bờ ngực dày rộng của người nào đó, một bàn tay to đang xoa bóp nơi thái dương đau nhói của nàng, động tác thực ôn nhu.

"Tỉnh rồi?" Trước mắt nàng là nụ cười tà ác của Lăng Vô Thần, suýt chút nữa tay chân nàng đã làm theo phản xạ đâm cho hắn một phát: "Người không thích kiệu nhà ta sao? Ta đã thưởng cho mấy tên phu kiệu kia hai mươi roi, để lần sau chúng biết cách hầu hạ nàng."

"Vì sao ta phải nhận sự hầu hạ của phu kiệu nhà huynh?" Nàng cau mày, bộ dạng tự kiêu tự đại.

Lăng Vô Thần nhếch miệng cười lớn, "Bất kì kẻ nào, đã ở trong nhà ta đều phải học cách hầu hạ nàng."

"Vì sao?" Nàng nghiêng người nhìn hắn.

Lăng Vô Thần cầm tay nàng lên, đặt bên môi mình hôn một cái. Ánh mắt hắn khóa chặt đôi mắt của nàng, nụ cười toát lên sự tà mị: "Ai bảo ta là chủ tử của bọn họ, mà ta đây cũng phải hầu hạ nàng thật tốt." Vừa nói hắn vừa cọ xát ngón tay vào lòng bàn tay mềm mại của nàng: "Nàng chính là tiểu tâm can của ta mà."

Diệp Y Thiên sồn hết da gà, cả người run rẩy. Nàng vội vàng hắt tay, đẩy ra khuôn ngực dày rộng của hắn rồi tựa vào ghế, "Được rồi, ta đến đây chỉ để ngắm trăng."

Lăng Vô Thần cũng không ngăn cản nàng, hắn tựa mình vào giường nhìn nàng rồi từ từ cười, "Nàng có đói bụng không? một lát nữa bữa tối sẽ được bưng lên, nàng ăn chút điểm lót dạ. trước đi" Nhìn thấy nàng cầm miếng bánh hình con bướm, hắn vội vàng giới thiệu: "Màu đỏ vị táo, màu xanh vị trà, màu tím vị ngọt."

Sao lắm vị thế, loạn hết cả lên. Chắc hắn lại sai đầu bếp trong phủ nghiên cứu riêng món điểm tâm ngọt cho nàng chứ gì? Thiếu gia cầm miếng điểm tâm có màu tím lên, cắn một ngụm nhỏ, rồi, nàng nghiêng đầu nhìn hướng gian thương, hắn lại hết như con mèo lười, nằm đó nhìn nàng và cười. Đột nhiên, lòng nàng rung động, buống miếng điểm tâm trong tay, nàng đi đến bên cạnh ghế nằm.

hắn vẫn đang cười, mãi đến khi nàng quỳ một gối lên trên ghế nằm, dùng hai tay nâng mặt hắn lên, hôn hắn, hắn mới ngưng cười, tận tình hưởng thụ nụ hôn của nàng. Đồng thời, bàn tay to cũng không hề khách khí, nắm ngay lấy cái vòng eo mảnh khảnh của nàng, ngón cái hắn đặt lên bụng nàng, xoa vòng vòng.

Nụ hôn vừa dứt, thiếu gia hôn hên dựa vào người hắn, thân mình nàng mềm nhũn cả ra. Nàng rử mắt nhìn bàn tay to đang nắm bóp lấy vú mình kia, môi mỏng cười khê, "Những món điểm tâm này huynh đã nếm chưa?" Bàn tay bé nhỏ của nàng vịn vào cánh tay rắn chắc của hắn, nàng đùa giỡn, nắm bóp những cơ bắp săn chắc của hắn.

"Vị giác của huynh cũng không tồi đâu." hắn cười thật sự vô lại.

Nàng không tức giận nâng người ngồi lên thắt lưng rắn chắc của hắn. Tiếp đó, nàng vươn tay ra, chậm rãi cời từng chiếc cúc trên áo của hắn. Đầu tiên là cời áo ngoài, rồi cời đến trung y cho đến khi khối cơ bắp rắn chắc trên ngực hắn trần trụi hiện ra ngay trước mắt nàng, ánh mắt đầy vẻ chăm chú, bên môi đầu một nét cười. Nàng vươn bàn tay mảnh khảnh bao phủ lên lớp da thịt ấm áp của hắn.

Lúc này, Lăng Vô Thần lại nhìn nàng chăm chú như tìm kiếm sự biến hóa trên khuôn mặt của nàng. Đôi mắt hắn ôn nhu nhìn nàng, thấy nàng cắn cắn môi dưới, bàn tay thon thả vuốt ve ngực hắn, hắn liền đưa tay vuốt tóc nàng về phía sau.

Nàng khẽ ve vuốt lớp da thịt màu đồng khỏe mạnh bao vây thứ cơ bắp săn chắc cường tráng ấy. Ngón trỏ của nàng đùa nghịch núm tiêm của hắn. Nàng nghiêng đầu, đôi mắt đậm nét cười nhìn hắn hỏi: "Người như thế nào da thịt lại đen như vậy?" Dù gì hắn cũng là một thương nhân, đầu phải là tên khuan vác ở bến tàu, sao có thể phơi nắng thành như vậy được chứ?

Lăng Vô Thần nhướn mày, chớp chớp đôi mắt tỏ vẻ khiêu khích: "Phải bôi lợi nhiều nên vậy." Nhìn thấy bộ dạng búng tỉnh của nàng, hắn cười nói: "Biệt viện của ta có một cái hồ rất trong, nếu nàng thích màu da của ta, chúng ta sẽ cùng nhau đi bơi mỗi ngày."

Diệp Y Thiên co giật khóe miệng. Nàng là nữ nhân, phơi nắng như vậy chẳng phải sẽ thành than củi hay sao? Nàng đưa tay áp lên lên ngực của hắn, cảm nhận được từng nhịp đập vững vàng của con tim hắn, bất chợt nàng cúi người, rồi dán tai mình lên lồng ngực hắn.

"Hắc, nơi này cũng muốn nàng sờ sờ nó một chút." hắn khẽ cầm lấy tay nàng, ấn vào thứ đang trực thức tỉnh dưới hạ thân.

"..." Nếu như sờ vào nơi đó, liệu có thể cắt đứt hoàn toàn cái suy nghĩ dâm dăng của hắn hay không? Vừa nghĩ Diệp Y Thiên vừa thu lại bàn tay của mình.

Nàng đang mải mê suy nghĩ rất nhanh bị thanh âm vô cùng ái muội của Lăng Vô Thần làm tỉnh lại: "A a a, tiểu tử, bàn tay bé nhỏ của người làm cho ta thật thoải mái ~"

Lúc này, trán Diệp Y thiên đã nổi gân xanh. Nàng đẩy ngực hắn ra rồi nhanh chóng ngồi dậy, đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn, "Ta đói bụng rồi."

Lăng Vô Thần rời ánh nhìn về thứ khổng lồ giữa hai chân mình, ai oán thở dài một hơi, "Ai... ta cũng cảm thấy đói bụng." Dưới ánh mắt hung ác của nàng, hắn đành đứng dậy, đi ra cửa phân phó người hầu, rồi tùy tiện chỉnh lại quần áo. Sau khi thắt đai lưng xong, hắn bước trở lại, ngồi xuống bên bàn. Hắn chống má, ngắm nhìn bộ dạng nàng lúc ăn điểm tâm. Xem ra, nàng đã đói bụng thật rồi. Lăng Vô Thần mỉm cười, vươn tay khẽ ve vuốt đôi gò má hồng phấn của nàng.

Diệp Y Thiên nhướn mày liếc nhìn hắn. Nàng giờ một khối điểm tâm khác tới cạnh môi hắn. Hắn lắc đầu cười khê. Nàng cũng không trách, trực tiếp ăn luôn. Tiếp đó, nàng lại tự mình rót một ly trà, uống một ngụm.

không lâu sau đó, bữa tối đã được dọn lên. Diệp Y Thiên cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào, đây đều là những món ăn mà nàng thích. Đợi đến lúc tất cả hầu nữ đã lui ra ngoài, nàng mới cầm đũa nhử mày nhìn Lăng Vô Thần đang ngồi ở phía đối diện. Nàng hừ lạnh, "Hiếm khi về nhà, thích gì thì ăn đi."

"Hiếm khi có dịp được dùng bữa với người, nếu không chuẩn bị những món người thích, ta e, đến ăn cơm cùng ta, người cũng không chịu." Lăng Vô Thần bày ra nụ cười vô lại, bưng bát gấp thức ăn cho nàng: "Ta là nam nhân, tùy tiện ăn một chút là được."

Diệp Y Thiên trừng mắt nhìn hắn. không biết đám người ngoài cửa có nghe được tiếng nói chuyện của bọn họ không, thân phận của nàng không thể bị tiết lộ ra được!

Lăng Vô Thần cười nói, "Nam nhân nhõng nhẽo như người thật sự rất hiếm thấy". Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ "nam nhân" vì hắn biết nàng luôn lo lắng việc phải che dấu thân phận nữ nhân của mình, hắn cũng không hy vọng có kẻ khác biết được thân phận thực sự của nàng chỉ một mình hắn biết là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

"Bên người ta có một quần sự phụ trách ghi chép lại mọi hoạt động của người, người xem qua một chút xem hắn có nhớ nhầm hay không".

Nguyên lai là quần sự phụ trách của hắn a, miệng nàng bất giác co quắp lại nhìn cái bát đã bị hắn xếp thành núi thức ăn.

hắn cầm bát, đột nhiên mở miệng "A, ta có cảm giác thức ăn trong bát của người ngon hơn, chúng ta đổi lại đi". Nàng chưa kịp phản ứng hắn đã đuổi tay đổi bát của hai người.

Tay cầm đĩa có chút run rẩy, nàng hít sâu cố gắng nén lại cơn tức giận, cầm chén bắt đầu ăn, một đại nam nhân như vậy mà tính khí không khác gì một tiểu hài tử.

Dùng bữa xong, hai người chuyển qua hoa viên ngồi ngắm trăng, trong đình bày sẵn rượu và đồ ăn. Diệp Y Thiên thoáng cau mày, mới dùng bữa xong làm sao còn dùng được mấy thứ này, liền gọi thị nữ mang trà đến, nàng căn bản cũng không có ý định chạm đến mấy thứ kia.

Lăng Vô Thần ngồi xuống bên cạnh nàng, ánh mắt tràn đầy sùng nịch “không uống rượu thì làm sao ngắm trăng”.

Nàng trừng mắt nhìn hắn “Nga, vậy thì ta quay về”.

Hắn ngửa đầu cười lớn, đến gần nàng cầm nàng “Ta rất thích tính cách này của nàng”.

Người nọ da mặt thật dày đi? Nàng đang định giáo huấn hắn một chút lại nghe thấy tiếng người hô hoán đằng sau, sau đó bùm một cái có người rơi xuống nước rồi có tiếng người kêu cứu loạn thất bát tao.

Vừa định quay đầu xem có chuyện gì xảy ra, cầm nàng đã bị hắn giữ chặt “Người định làm gì?”

Hắn thu hồi ánh mắt nhìn nàng “Đám tiểu nha hoàn xuống hồ mò trăng, ngươi không cần quan tâm đến bọn họ, chỉ cần để ý đến ta là đủ”.

Hắn càng không cho nàng xem nàng càng muốn biết chuyện gì xảy ra “Buông tay”.

Hắn lắc đầu, cúi xuống bên tai nàng, nhỏ giọng nói “Người đã có thể tử của người, xem mấy tiểu nha đầu kia làm gì, chẳng lẽ muốn tam thê tứ thiếp khai chi tán diệp sao?”

Có phải nàng nghe lầm hay không, ngữ điệu của hắn sao lại ê ẩm như vậy? Nghiêng mặt qua liếc hắn, nàng hoài nghi nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của hắn “Người không biết tại sao ta lại lấy vợ sao?”.

“Mặc kệ, dù sao người cưới thê tử kia cũng là người!” hắn nắm chặt bả vai nàng.

Trong đầu nàng hiện lên một loạt hắc tuyến, nàng dùng sức đẩy mặt hắn ra “Nóng quá, đừng dựa vào ta gần như vậy”. Nàng uy nghi một chút rồi nói tiếp “Người là nam nhân, sớm muộn gì người cũng sẽ phải lập gia thất.”

Hắn vốn đang tới tới lui lui trên trời trọc nàng, nghe thấy lời nói của nàng động tác của hắn liền dừng lại, trầm mặc nói, “Người nghĩ như vậy sao?”

Nàng nhún mày “Chẳng nhẽ ta không biết suy nghĩ của người như thế nào?”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, đột nhiên đề cao thanh âm quát lớn “Toàn bộ cắt hết ra cho ta”. một trận hoảng loạn theo thanh âm của hắn mà rời đi, hắn đưa tay giữ chặt khuôn mặt của nàng, trán của hắn dính sát trán của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Người nghĩ ta sẽ lấy ai?”

Nàng chớp mắt, vẻ mặt vô tội “Chuyện này vốn do nguyệt lão quyết định, ta làm sao biết được?”. Nàng đưa tay đẩy hắn ra “Đúng lúc, đêm nay trăng tròn, vừa ngắm trăng vừa bái nguyệt lão, như vậy rất nhanh liền biết người sẽ lấy ai làm thê tử rồi”.

Hắn nhíu mày, trừng mắt nhìn nàng, cười lạnh một tiếng, “Được”. Hắn buông nàng ra, đứng dậy cầm ly rượu quay về phía ánh trăng lẩm nhẩm vài câu rồi đem rượu đổ vào trong miệng.

“Này, bái thiên là phải té rượu xuống đất... Dừng” Nàng chưa nói xong, hắn đột nhiên xoay người, ly rượu này theo hành vi cuồng ngạnh của hắn mà chảy vào miệng nàng, ép nàng nuốt xuống, hắn thô lỗ cọ xát đầu lưỡi của nàng.

Nàng thối lui vài bước, sờ sờ cánh môi sưng đỏ của mình. Tay nàng níu chặt vạt áo hắn bắt hắn khom lưng, dùng toàn bộ sức lực đánh lại hắn, muốn đấu với nàng, để xem ngày mai người có dám gặp người khác nữa không.

Đầu lưỡi dây dưa qua lại, bàn tay cũng không nhàn dỗi đi tới đi lui, cách một lớp quần áo, đỉnh hồng phấn nộn bị hắn giam cầm, địa phương mềm cảm gát gao ma sát, nơi sâu nhất trong cơ thể cảm thấy trống rỗng, khao khát được lấp đầy, nàng thở hổn hển, cần cổ mảnh khảnh tuyết trắng vừa nâng lên liền bị hắn hôn lấy.

Nàng nhắm mắt lại, bàn tay nắm chặt quần áo hắn, nâng lên eo nhỏ cảm thụ khoái cảm đang nâng đến cực hạn. Thân thể hai người dính sát không chừa ra khe hở, cơ thể vì khoái hoạt mà không còn khí lực, da đầu bỗng chốc trở nên tê dại.

*****

“thật đẹp, hắn không phải là con người đi? Con người nào có ai xinh đẹp như vậy.” Tiếng nói chuyện phá vỡ suy nghĩ của nàng

Khóe miệng có chút co quắp, không phải con người, lẽ nào lại là quỷ thần? Nàng như thế nào không biết mình là quỷ thần a? Mây liễu rung động, nếu thanh âm này không dùng chắc chắn nàng sẽ phát giận.

“AAAA, lớn lên lông mi vừa đẹp lại vừa vênh, có cô nương nào lớn lên lông mi lại như vậy a?”

“Đúng a, đúng a, hai tròng mắt vừa to lại vừa sáng... Ách...”

Hai tròng mắt vừa to vừa sáng trong chốc lát liền mở ra, lạnh lẽo tròng mắt nhìn hai tiểu nha đầu đang trốn sau cây cột ở ngoài đình.

“A A A, thiếu gia...” Hai nha đầu hoảng sợ ngay cả nói một câu hoàn chỉnh cũng khó khăn, lắp bắp nói: “Thiếu... thiếu... thiếu...”

Khí trời vốn đã nóng, càng làm cho nàng phát hỏa cảm chói lọi lay động, nàng suy tính có nên gọi gã sai vặt đến hay không cứ nhiên dám để mấy tiểu nha đầu này đến phiền toái nàng.

Rốt cục, hai nha đầu cũng trấn tĩnh lại tinh thần, “Thiếu gia, ngài có rảnh rồi không? Thiếu phu nhân muốn gặp ngài.”

Nữ nhân đó? Chẳng phải là nữ nhân nàng mới cưới cách đây không lâu mà vẫn chưa sinh được hài tử nào sao? Vừa nghĩ tới gia nghiệp Nặc gia đặt trên người nàng, hậu viện truyền đến một mảnh hỗn loạn, tâm tình liền không tốt, “không gặp”.

Vừa mở miệng, đã thấy hai gã sai vặt hốt hoảng chạy vào sân. Thấy chỉ có thiếu gia và hai nha đầu trong đình viện, hai gã sai vặt không sợ nặng nhẹ liền quỳ gối ngoài đình viện, “Thiếu gia, lão gia muốn chuyển tặng đã quản gia liền gọi chúng ta đi hỗ trợ”.

Vốn muốn mắng người, nghe xong nàng thoáng giật mình, “Mang hòn đá?”

“Đúng vậy, quản gia nói lão gia muốn làm một cái quan tài.”

Nàng tức giận đứng bật dậy ném cây quạt trên tay, vừa lúc gõ trúng đầu một gã sai vặt, “Có ai chết sao?”. thật xui xẻo

“không có ai chết”. Gã sai vặt vội vàng trả lời, “Có thể lão gia cảm thấy nhầm chán nên phân phó làm như vậy.”

Làm thạch quan để giải khuây sao? Nàng nhếch miệng cười tựa vào cây cột, trong đầu cảm thấy choáng váng. Gã sai vặt nhanh trí nhất cây quạt, cung kính đứng bên cạnh quạt giúp nàng, “Thiếu gia, lão thượng gia ở Đông Thành nửa canh giờ nữa mới đến, ngài có muốn nghỉ ngơi một lúc không?”

“Ân.” Nàng ngồi xuống ghế, cho chân lên bàn, thuận tiện chỉ hai nha đầu đang quỳ dưới đất, “Đem các nàng đuổi ra ngoài, sau này việc của thiếu phu nhân trực tiếp tìm quản gia giải quyết.”

“Đúng là, còn không mau đi”. Gã sai vặt vội vã thúc giục hai nha đầu.

Hai tiểu nha đầu đứng dậy lên xem sắc mặt của nàng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nghĩ lại thời điểm các nàng vừa mới nghị luận, trên mặt Diệp Y Thiên hiện lên không ít hắc tuyến, đúng là loạn thất bát tao, nàng có điểm nào không giống con người. Còn chuyện thạch quan, không biết cha nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a? Bất quá trước mắt không còn người hồ to có chuyện không tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đêm khuya thanh tĩnh, hương thơm hoa lài tỏa ra khắp sương phòng.

"Van cầu người, trừng phạt ta đi ~" hắc ác tâm nói.

Nàng quay đầu, tròng mắt nghiêng góc 45 độ nhìn hắc, nam nhân này không thể nói câu nào bình thường được sao? Càng nghe nàng càng muốn đánh người.

hắc vốn là gian thương, đáng ra phải có khí tức dày đặc của nam nhân nhưng hết lần này tới lần khác thân thể khô ngô, kiện trắng lại bị che lấp dưới lớp quần áo này, lúc này hắc nửa ngồi nửa nằm trên ghế, vạt áo cơ hồ đã mở rộng, lộ ra nửa thân trần kiện trắng, một tay vuốt ve cơ thể của mình, một tay bao trùm giữa hai chân mập mờ vuốt ve.

"Y Thiên, đến trừng phạt ta A, đừng quá áp lực bản năng của mình, nếu không trắng đến biến thành lang soi thì làm sao bây giờ A." Tiếng nói trầm thấp hùng hậu nửa đầu đầu nghe có thể tạm chấp nhận, nhưng nửa phía sau lại khiến người ta không lọt tai chút nào.

Trong phút chốc tròng mắt trở nên mị hoặc, sự lạnh khốc trong đó cơ hồ muốn đâm thủng người.

"Nga nga nga, ta thực muốn bàn tay nhỏ bé của nàng trừng phạt ta A, nhất định vừa sảng khoái lại vừa thoải mái." Kê hắc dẫn nào đó cứ nhiên lại như vậy, tay phải nắm chặt bồng buồng lòng bắt đầu di chuyển. "Đến đây đi, Y Thiên, ta là của người rồi, người muốn chơi đùa như thế nào ta cũng chấp nhận."

Ngạch gác có chút di chuyển, gân xanh liền nổi lên.

"Bởi vì ——"con người hẹp dài xóc lên, bạc môi cười có vẻ tà ác vạn phần: "Ta, yêu, người!"

Ầm ầm, thần kinh nổ tung, làm nàng suýt té, quay đầu lại, chỉ vào hắn rồi mắng: "Ta yêu người không phải nói như vậy !" Những lời tốt đẹp như vậy phải là dưới ánh trăng, hai người tay trong tay mặt đối mặt mới cùng nhau thổ lộ tiếng lòng.

hắn kéo vạt áo, vẻ mặt dâm đãng, "Đến đây đi!"

Nàng sợ hãi lùi về phía sau một bước, "Người, người muốn làm gì?" Đầu óc hắn bất bình thường bị điên rồi sao?

Đại chương đặt lên ngực, "Trừng phạt nơi này, nơi này cũng có thể." hắn dùng cảm để lộ thân trần cho nàng lựa chọn.

... A A A A, không được, nàng thực muốn bóp chết tên yêu nghiệt này! Đầu óc bỗng chốc trở nên u mê, nàng không thể không được bước tới, hai chân khóa chặt ngồi lên người hắn hai tay vòng lên cổ hắn.

"A a a, cái miệng nhỏ dịch xuống chút nữa, dùng sức đè ép tiểu tử của ta đi, nó cũng muốn người trừng phạt nó, kẹp chết nó nó, làm nó chết đuối cũng có thể..." Sâu trong con mắt lóe lên tia cười gian.

Nàng dùng miệng khóa lại lời của hắn, tên khốn khiếp này, lỗi tai của nàng không chịu được hắn nữa.

Môi kẻ môi, nàng thậm chí không biết làm thế nào để cho hắn im miệng, hung hăng cắn môi hắn, cái miệng hư hỏng này chỉ biết nói mấy thứ bậy bạ, làm cho nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, dùng sức hút đầu lưỡi hắn, trừng phạt cái lưỡi hư hỏng của hắn, chỉ biết nói những câu làm cho nàng xấu hổ.

Mềm mại hoạt nị, ướt át ngọt ngào, lửa giận trong mắt rất nhanh bị dập tắt lông mi dài run rẩy thông thả khép lại, dâm man cắn nuốt biến thành trần trọc ôn nhu, mùi vị tuyệt vời, đây dựa như thế nào cũng thấy không đủ, cọ xát như thế nào cũng thấy chưa đủ, đầu lưỡi khẽ cắn, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phong phú.

"Ân ân, người xấu..." Nàng thờ dốc rên rỉ, đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ hắn, thân thể cũng chậm chậm hạ xuống, nhũ hoa no đủ trước ngực không tự chủ cọ xát vào bờ ngực dày rộng, nghiêng đầu, giữ chặt ót hắn không để cho hắn rời đi, cái miệng nhỏ nhắn khao khát mở ra, "Còn muốn nữa..."

Tiếng cười hùng hậu từ sâu trong yết hầu truyền ra, sủng ái nhìn nàng, hôn rồi lại hôn. Lòng bàn tay giữa ngày xuyên qua quần áo, vuốt ve da thịt ngọc ngà, di chuyển lên thắt lưng mảnh khảnh, rồi đi xuống kiêu đồn cong vênh, làm cho hắn yêu thích không buông tay, khó có thể lựa chọn.

"Nếu ta có thêm hai đôi tay thì tốt rồi." hắn ghé sát môi nàng thờ dài, cảm giác thật sự rất tốt, chỉ vuốt ve nàng như vậy hắn cũng có thể đến cao trào.

"Cái gì?" Tiếp nhận nụ hôn của hắn, nàng lười biếng như con mèo nhỏ, thoắt khi ở gần cổ mẫn cảm của hắn, toàn thân đều nhanh chóng run rẩy đứng lên, muốn bắt một thứ gì đó, nhưng lại bất lực chỉ có thể nắm lấy bả vai quang lỏa, ngẩng đầu hôn hắn.

Dùng đầu lưỡi kịch liệt di chuyển, hắn há mồm cắn một chút, lại liếm một chút, nàng mẫn cảm đáp lại làm cho hắn hài lòng vô cùng thỏa mãn, nâng lên khuôn mặt say mê nhỏ nhắn của nàng, hắn mỉm cười: "Y Thiên, đến."

"Cái gì?" Đại não hỗn độn bị chống giữ ngồi dậy, sau đó ngồi lên đùi hắn, nhìn hắn tháo đai lưng, lấy ra gậy thịt đứng thẳng nóng rực bùng bùng phấn chấn như cự xà nhét vào bàn tay nhỏ bé của nàng.

"Ta là của người rồi." hắn đặt vào lòng bàn tay nhỏ bé của nàng, ám chỉ nàng nắm lại bàn tay.

Hai tay nắm chặt cự long, nàng đưa mắt xuống, nhìn gậy thịt đỏ thắm nổi đầy gân xanh, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt vô cùng chờ mong của hắn, trông ngực trở nên kịch liệt, biết hắn thích như vậy, đột nhiên thả ra một nụ cười. Tay phải nắm chặt, trên dưới di động, hướng lên trên mạnh nhẹ thay đổi, tay trái mở ra vuốt ve bấp đùi mẫn cảm của hắn.

"Giỏi quá, bảo bối." Thanh âm trở nên khàn khàn, một tay giờ lên nhẹ niết vào sau cổ nàng, một tay bắt được nhũ hoa tuyết trắng, kích thích nàng, "Ta còn muốn."

hắn cho tới bây giờ không hề che dấu đói khát đối với nàng. Cắn môi dưới, buông xuống con người nhìn ánh mắt tràn đầy dục vọng của hắn, toàn thân vừa tê dại vừa trống rỗng, nơi đó của nàng không ngừng co rút muốn được lấp đầy, hắn cũng có cảm giác này sao? Ngón cái chạm đến u cổ, chất lỏng ẩm ướt chảy ra, nguyên lai hắn cũng sẽ ẩm ướt sao?

Tâm vừa động, nàng không dám nhìn vẻ mặt của hắn, lui về phía sau một chút, khom người, cẩn thận vờn đầu lưỡi, liếm một chút lên đỉnh cự long to lớn đang tán ra nhiệt khí, nghe thấy hắn hài lòng rên rỉ, bàn tay to ôn nhu ôm lấy ót nàng, êm ái xoa bóp, cổ vũ.

"Tiểu bảo bối, ta thích như vậy."

Nhắc lên con người nhìn khuôn mặt tuần tú của người nào đó tràn đầy vui sướng cùng hưởng thụ, dường như nàng cũng được trấn an cùng lấy lòng, tinh thần bỗng chốc cũng trở nên vui sướng. Khuynh đầu hôn môi. trong tay ngoan ngoãn thuận cự thú, đầu lưỡi tinh nghịch liếm phệ, đôi môi di chuyển lên xuống dọc thân cự vật.

hắn rên rĩ có chút thô dã nắm chặt tóc nàng, cảm giác đau đớn trên da đầu khiến nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy dục vọng có chút vặn vẹo, "Đủ rồi, ta sắp ra tới."

"Như vậy liền ra a." Nàng hoàn toàn không phản đối.

Ánh mắt hồn nhiên của nàng làm cho con người của hắn trở nên mềm mại, nàng vì hắn mà buông tha cho vui thích của mình rồi? Lắc đầu cười nhẹ tiếp cận đôi môi của nàng, "Chúng ta tiếp tục."

Dát ách hứa hẹn gọi nàng trong lòng Noãn Noãn, tư thế thay đổi, xoay người nàng xuống dưới thân thể hắn, hắn vội vàng xé rách tất cả xiêm y của nàng, chẳng mấy chốc thân thể xích lửa của hai người đã dính sát nhau. Bàn tay to lớn phủ lên tuyết nhũ, nhũ hoa bị đùa bỡn kích thích làm cho nàng gầy dựa dưới thân hắn.

"Chán ghét chán ghét." Dám trêu đùa ta như vậy, nàng cong lên thắt lưng, bụng nhỏ run rẩy hướng đến cực đại dục vọng, ôm lấy bờ vai của hắn, nàng nhũ mảy, "không nên chơi đùa ta nữa." Lúc hắn khiêu khích, hưng phấn của nàng cũng không thua gì hắn, bây giờ trấn an nhỏ như vậy căn bản không cách nào thỏa mãn nàng.

"Hào." hắn trả lời ngắn gọn, bàn tay theo nhũ hoa trượt nhẹ nhàng trượt xuống bụng nàng, dò xét tiến vào u cổ ướt át, hai người vì sự tiếp xúc này mà cùng thờ dài, nàng hoàn toàn tiếp nhận nâng cao thắt lưng, khi hắn đưa tay đến cửa huyệt ướt át liền bị hút chặt, móng tay của nàng bấm mạnh vào cánh tay trắng kiện của hắn.

hắn dùng sức ấn sâu vào dùng đạo ngón tay uốn lượn tìm đến nơi mẫn cảm trong u huyệt, nàng kịch liệt run rẩy đứng lên, "Ấn ấn, không nên như vậy!" Bàn tay nhỏ bé lung tung lục lọi tìm đến côn thịt, "không nên..."

"Hừ..." hắn cắn răng nhẫn nại đòn hấp dẫn trí mạng, động tác trên tay không ngừng tăng nhanh, làm cho nàng toàn thân kịch liệt rung động, đến khi huyệt nhi hút chặt tay hắn gắt gao co rút, hắn mới rút tay ra, cảm dục vọng của mình đặt cạnh cửa huyệt.

Cao trào làm cho nàng trở nên mờ mịt, khoái cảm cùng hư không lần lượt thay đổi làm cho nàng vừa vui sướng vừa khó chịu, thân thể xụi lơ vì hắn gần sát lại lần nữa buộc chặt cùng chờ mong, hoàn toàn mông lung mất hơi khép lại, vươn bàn tay nhỏ bé về phía hắn, tình tế yêu cầu: "Đến."

hắn ôn nhu nhìn nàng, tưởng tượng cảm giác khi hoa nhĩ của nàng dung nạp, đem cự long kê đến cửa vào xinh xắn, khuynh hạ thân thể cao lớn, hôn lên bàn tay nhỏ bé của nàng, "Hào."

Áp lực đáng sợ, đẩy mạnh, chống giữ đến cực hạn, mật thực ăn khớp, hoa nhĩ bần rùn bị ép mạnh.

"Ấn..." Nàng nhắm chặt mắt, có chút đau đớn lại vô cùng khoái ý phát ra tiếng.

"Ấn..." hắn cắn răng nhắm chặt mắt, hườn thụ tiếng kêu tuyệt mỹ mất hồn phê cốt.

Trong hoàn cảnh này không người nào lại có thể nói chuyện, cũng không có người lại có thể tự hỏi, chỉ có sử dụng thân thể mới thỏa mãn được khao khát, cơ thể bị xé rách bắt đầu chảy nước rút, kịch liệt dây dưa, da thịt cùng da thịt như lửa cọ xát, lờ lờ cùng lờ lờ lung tung gặm cắn, lòng bàn tay cùng ngón tay nắm chặt, hạ thể cùng nhau hợp lại một chỗ liên tục luật động.

một chút, lại một chút, đến tận nơi sâu nhất trong linh hồn, sâu đến mức chỉ có đối phương mới có thể chạm đến.

Sau đó, bộc phát.

Khi nàng khôi phục ý thức, thấy mình cuộn mình trong thân thể to lớn, ấm áp, nếu nịch thủy người đưa hắn gắt gao vây quanh, mà hắn thì một chút lại một chút vuốt ve sau lưng nàng, kiên nhẫn, ôn nhu, sủng ái.

Ôm lấy mặt hắn, nàng hữu khí vô lực ghé vào lỗ tai hắn nói: "Ta yêu người."

hắn nghiêng đầu hôn môi nàng mồ hôi ẩm ướt trên trán, thâm tình thấp giọng nói: "Ta cũng yêu người."

Hít sâu một hơi, nàng nói: "Ba chữ ta yêu người này vốn nên nói ra lúc tình nồng ý mật, tình chàng ý thiếp không kìm hãm được so với Kim kiên thể non hèn biến tương cứu trong lúc hoạn nạn ý loạn tình mê tình đầu ý hợp như keo như sơn phong tình nguyệt ý tình chân ý thiết di tình Duyệt tính chất hồn dất mộng oanh ngọt đường yêu lúc nói."

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đại kiệu tám người khiêng, nghe nói chỉ có đại quan trong kinh thành mới có, ở nơi này không lớn không nhỏ, cũng chỉ có mấy hộ đại nhân gia mới có uy phong như vậy, ngay cả trong nhà môn Huyện lệnh cũng chỉ có hai chiếc kiệu nhỏ mà thôi.

Cho nên, cỗ kiệu của quan phủ ở ngoài Lãng gia bị cỗ kiệu lớn hoa lệ ở ngoài cổng phá hỏng, một chút coi trọng cũng không có.

Phải biết rằng, gia thế Lãng Vô Thần không giống những người khác, hắn chiều thân, người nào mà không muốn làm thân. Cho nên khi biết tin tức, những nhà có chút của cải đều cho người đến bái phỏng, ngoài ý muốn, lại phải chứng kiến cảnh trừng phạt tại đại sảnh.

Chủ vị chính là đương gia—— Lãng Vô Thần, khuôn mặt không chút thay đổi cảm lý trà trên tay, xem làm trò.

Ngồi cạnh là bằng hữu tốt nhất của hắn, toàn bộ người trong thành không ai không biết—— Diệp thiếu gia, người khiến nam nhân nhìn cũng thích, khuôn mặt lúc này vẫn lạnh như băng, hoàn toàn phù hợp với lời đồn "một năm bốn mùa tâm tình đều cực đoan".

Mà giữa đại đường bị đánh cho chết đi sống lại chính là bà mỗi ngày thường cực kỳ hứng thú với công việc, tích cực giúp đôi lứa có cuộc sống hạnh phúc.

Mọi người buồn bực vây quanh ở bên cạnh nghị luận, cũng không đến gần nơi náo nhiệt, mỗi người nhận một ly trà từ nha hoàn đưa lên, vừa uống vừa đoán xem rốt cuộc bà mỗi phạm phải cái chuyện gì, chẳng lẽ là giới thiệu rồi không đưa cô nương tới cho Lãng gia? Tầm tắc, đầu năm nay, bà mỗi cũng không dễ làm A.

Đánh được một lúc, gã sai vặt tiến vào bẩm báo Huyện lệnh tới.

Dứt lời, Huyện lệnh mang theo hai tùy tùng vội vã từ ngoài cửa đi vào, đầu tiên là nhìn bà mỗi đang cuống quýt cầu cứu, sau đó quay sang Lãng Vô Thần, "Có chuyện gì xảy ra?" Có người ở nhà môn đánh trống kêu oan, làm Huyện lệnh cũng không thể không tự mình đến xem là có chuyện gì.

hắn buông ly trà, khuôn mặt anh tuấn, lạnh nhạt nói, "Phụ nhân này đầu lười không xương, đi khắp nơi bịa đặt nói ta chiều thân."

A, tất cả kinh ngạc, nguyên lai là tin tức sai rồi. Phải biết rằng tính tình bất hảo không chỉ có Diệp thiếu gia mặt như mỹ ngọc, mà Lãng Vô Thần cũng không phải người dễ chọc, gia tài của hắn phủ khắp trong thành, chỉ cần nhìn hắn tùy ý đánh người Huyện lệnh đại nhân cũng mặc kệ là biết.

Lãng Vô Thần tiếp tục tung ra tin tức kinh bạo: "Ta đã hợp ý với một cô nương, phụ nhân này làm gia tin tức thất thiệt làm cô nương ta ái mộ thống khổ không thôi, cho nên ta rất tức giận."

A, đã có người thích? Là cô nương nhà ai? Tất cả ánh mắt đều hướng về phía Diệp thiếu gia vẫn ngồi yên một chỗ, sắc mặt không đổi, chẳng lẽ là tiểu muội của Diệp thiếu gia? Khó trách nga, mọi người cùng gật đầu, muội muội mình thống khổ, sắc mặt ca ca khó coi cũng là chuyện bình thường, nguyên lai lý do hôm nay Diệp thiếu gia mất hứng chính là muội phu tương lai bị người khác nhìn trộm.

Huyện lệnh hiểu rõ gật đầu, "Được rồi, mời ngài tiếp tục, ta không quấy rầy nữa." Thân là quan phụ mẫu bề bộn nhiều việc, xoay người lại liền đi, còn không quên hướng tùy tùng phân phó: "Về sau loại chuyện vặt vãnh này không cần báo cho ta biết." Thân là quan phụ mẫu, dân chúng an lạc là chuyện quan trọng, nhưng quan hệ với các đại nhân gia cũng không thể khinh thường, phải khéo léo mới có thể giữ được vị trí vì dân chúng mà mưu phúc, nếu không bị rồi đi thì còn có cái rắc mà vì dân chúng làm việc nhà.

"Vâng." Hai người tùy tùng cung thuận đáp.

Huyện lệnh cũng không để ý, Lãng gia cũng không chiều thân, chẳng còn chuyện gì, mọi người cũng lập tức giải tán.

Xem đánh người cũng xem đủ rồi, Diệp Y Thiên buông ly trà đứng lên đi vào nội viện.

Lãng Vô Thần đuổi theo, lừa gạt tiến vào nội viện, kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại tiến đến bên môi vừa hôn vừa nói: "không tức giận?"

nói cũng đã nói, nàng còn tức giận cái gì? Nàng liếc hắn một cái, hoàn toàn không biết cái liếc mắt hờn dỗi của mình có bao nhiêu quyến rũ.

Tâm nóng lên, hắn ôm nàng vào trong ngực, xoay người ôm nàng ngồi lên lan can trên hành lang, ngừng đầu tiếp tục hôn, kết quả lại hôn lên bàn tay mềm mại, "Nghe nói quản gia nhà ngươi tìm được một tiểu phu, có phải rất nhanh ngươi sẽ có thể vào cửa nhà ta hay không?" hắn cũng rất chờ đợi tiểu phu nhân kia nhanh chóng mang thai, để nàng sớm thoát khỏi trói buộc của vận mệnh thâm trầm này, thấy nàng mệt mỏi như vậy, hắn cũng rất đau lòng.

hắn hôn lòng bàn tay làm cho nàng ngứa ngứa, nàng cười khẽ, nghiêng người ngồi lên đùi, tựa đầu vào vai hắn, không cho hắn tiếp tục lmf chuyện hò dô, "Uh, quản gia đang an bài." Nàng cũng rất muốn nhanh chóng được giải thoát.

hắn nghiêng đầu hôn lên trán của nàng, chờ đợi lâu như vậy rồi rốt cuộc ngày đó cũng sắp đến, tâm tình vô cùng sáng khoái, "Nhanh chóng an bài cho tiểu phu đó, khi nào nữ nhân đó mang thai, ta lập tức đem đại kiệu tám người khiêng đưa ngươi vào cửa, sau này sẽ cưng chiều ngươi như bảo bối, ngươi muốn như thế nào, kể cả hưởng hết vinh hoa phú quý trong nhân gian, tác uy tác phúc, ta sẽ..." Miệng hắn đột nhiên bị che lại.

Như thế nào càng nói lại càng kỳ quái rồi? Nàng tức giận trừng hắn cười đến mụ mị con ngươi, "Lấy một nam nhân vào cửa, ngươi không sợ làm cha mẹ ngươi tức chết sợ." Vừa nói, nhìn không được cười lên một tiếng, ngừng đầu, che miệng hắn tay đặt lên lưng nhẹ nhàng hôn.

"không liên quan đến bọn họ." hắn ở trong lòng bàn tay nàng dùng sức mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nàng cười khanh khách đứng dậy, thật sự là rất vui vẻ a, nàng rút tay bỏ chạy, hấn ở phía sau vội vàng đuổi theo: "Đốt lửa còn muốn chạy? Đợi xem! Ta sẽ bắt nàng phải làm theo luật!"

hấn làm mặt quỷ a? Nàng vừa cười vừa gọi, bị hấn xô ngã lên bãi cỏ, lúc té ngã, hấn nhanh chóng xoay người, đè lên người nàng.

Nhìn nụ cười xấu xa, đôi mắt đẹp như nước của hấn, nàng liền mềm lòng, cúi đầu hôn xuống môi hấn

Bàn tay to ôm chặt lấy eo nhỏ, hấn nói: "Sau khi thành thân, chúng ta sinh thêm mấy tiểu tử, ở trong thành xưng vương xưng bá làm tiểu bại hoại, người thấy thế nào?"

"Hảo A." Nàng thờ dài cười với hấn.

Lúc hai người còn chìm đắm trong ngọt ngào, vài tiếng kêu liên truyền đến: "không tốt rồi, không tốt rồi!"

Cả người cứng đờ, lông mi chậm rãi nhắm lại, nàng nhìn vào mắt hấn, "Ta chưa từng nghe qua tùy tùng nhà người tùy tiện hô như vậy." không phải chỉ có đám hạ nhân nhà nàng mới như vậy sao?

hấn nhìn chăm chăm vào hai mắt nàng trả lời: "Chính xác đây không phải là người của nhà ta."

... Trước mặt hiện lên một hàng hắc tuyến, nàng ngồi dậy, nhìn thấy gã sai vặt đang bị ngăn trở phía ngoài sân, hấn chạy một quãng đường dài tới đây vừa thở vừa nói: "Thiếu gia, thiếu gia, không hay rồi không hay rồi, thiếu phu nhân tự tử rồi!"

*****

Trở lại phủ đệ, Diệp Y Thiên và Lăng Vô Thần vừa nghe quân gia báo cáo, sắc mặt hai người liền trở nên vô cùng khó coi.

Quân gia nói, đám nha hoàn vào dọn dẹp đột nhiên phát hiện ra thiếu phu nhân tự tử, hỏi nha hoàn thân cận, thì ra thiếu phu nhân được một gã tiểu phu cứu rồi nảy sinh tình cảm với hấn.

Nảy sinh tình cảm rồi tự tử sao? Nàng cau mày, vẻ mặt tức giận, làm cái gì bây giờ a, thiếu phu nhân đã chết hết thảy tất cả mọi chuyện đều phải làm lại từ đầu. "Giám sát nàng chặt chẽ, nếu như nàng lại tiếp tục tìm đến cái chết, tất cả các người cũng chôn theo cùng đi." Nghĩ đến chuyện lại phải lấy thêm một người nữa vào cửa, lại phải lên đi tìm một nam nhân khác, nàng lại cảm thấy đau đầu.

"Vâng ạ." Quân gia cúi đầu tiếp nhận mệnh lệnh.

"Chờ một chút." Lăng Vô Thần khoanh tay biểu tình rất nghiêm túc, "Nàng có người đi theo phải không?"

Quân gia còn chưa kịp trả lời, một nữ nhân vừa khóc la vừa hét đã vọt vào thư phòng, quỳ rạp xuống đất, phía sau một vài nha hoàn khác cũng quỳ tiến vào, bộ dáng run run loạn thành một đoàn.

Con co rút trong đầu lại tăng lên, đến cùng là xảy ra cái chuyện gì? Nàng trừng mắt hướng quân gia, quân gia bị nhìn vội liếc mắt một cái, đi tới phía sau nàng nhỏ giọng nói: "Đây chính là thiếu phu nhân A."

Ân ân, nàng chỉ gặp qua thiếu phu nhân có vài lần, không nhận ra cũng là điều tự nhiên, vấn đề chính là —— "Nàng không phải tự tử rồi sao? Như thế nào lại có mặt ở đây?" Chẳng lẽ là gạt người?

"Tự tử không thành, đã được cứu." Quân gia tỉnh táo nhìn đám hạ nhân đang quỳ phía dưới: "Thời gian phát hiện sớm nên kịp thời cứu, không có thương tổn gì quá lớn."

Thiếu phu nhân nghẹn ngào khóc, dù sao đây cũng là khuê phòng trong phủ quỳ ở nơi này cũng không có gì lỗi lầm.

Quân gia cơ trí cho toàn bộ nha hoàn lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có bốn người, hấn tiến lên dịu dỗ thiếu phu nhân, mà thiếu phu nhân không chịu đứng dậy, chỉ cúi đầu khóc, giọng khàn khàn: "Ta chỉ cầu được chết, xin thiếu gia thành toàn cho ta."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ." Tiếng khóc làm nàng cảm thấy xúc động, một cục đá văng chiếc ghế, nàng cũng không để ý thiếu phu nhân khóc lóc toàn thân run rẩy, "không phải chỉ là một tiểu phu thôi sao? Nếu người thích, ta lập tức an bài cho hấn vào phủ hầu hạ người."

Thiếu phu nhân ngẩn ra, khóc thành tiếng đến: "Ta là tiện nhân, thiếu gia đừng trêu cợt ta như vậy, nếu để cho người khác biết, sau này ta biết làm người như thế nào a."

"Vậy thì người qua đó theo hân."

Thiếu phụ khóc đến mức đau cả hai bên sườn, "Như vậy cũng không được a."

Như vậy mà cũng không chịu! Nàng giận dữ ném hết đồ đạc trong phòng, một ly trà nhỏ bị ném vỡ ngay trước mặt thiếu phu nhân, làm nữ nhân sùng sốt, ngay cả khóc cũng không dám ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Lăng Vô Thần chậm rãi đứng lên, ung dung đưa mắt xuống nhìn nàng, con ngươi lãnh khốc vô cùng: "Đừng nói ngang ngạnh như vậy." Ngừ khí bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn, "Tiểu phu bất quá cũng chỉ là một cái mạng, người còn muốn nháo, ngẩng lại xem người sẽ phải chết là ai?"

Thiếu phu nhân bị dọa đến lạnh người, "Cầu, cầu thiếu gia cùng công tử đừng thương tổn ân công..."

Ân công? Bởi vì có ân tình cho nên dễ dàng thích? Diệp Y Thiên xoay người ngồi lên nhuyễn tháp, trong đầu lại có một trận co rút đau đớn, xoa xoa thái dương, nàng khoát tay áo, "Cũng được, quản gia, thu thập đồ đạc của thiếu phu nhân, đưa nàng qua chỗ tên tiểu phu kia, nữ nhân như vậy ta không cần."

A? ! Đây là cái loại phát triển gì đây?

Thiếu phu nhân thiên ân vạn tạ, quản gia nhận lệnh mang thiếu phu nhân rời đi, đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Lăng Vô Thần ngồi lên nhuyễn tháp ôm nàng vào lòng, bàn tay to làm thay công việc của nàng, nhẹ nhàng vân vê huyết Thái Dương của nàng, ôn hòa nói: "Đồ ngọc, kế tiếp người sẽ làm gì?"

Nàng nhắm mắt thờ dài, "Coi như là thành toàn cho nàng đi, dù sao ta cũng nợ nàng không ít. Trong nhà còn có một Đại tiểu thư, nhanh chóng tìm một muội tử ở rể là được."

hắn tự hỏi: "Đại tiểu thư? Chính là người mà thiên hạ đồn đại đầu óc có vấn đề, vừa kiêu ngạo vừa ngang ngạnh lại khó nuôi kia?"

Nàng chăm chú trả lời: "Kỳ thật hai muội muội của ta tính cách đều như thế." Cho nên một gia đình lớn như vậy mới khó quản lý a.

hắn không nói gì một hồi lâu, thờ dài nói: "Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi."

Xoay người, nhìn sự mất mát không hề che dấu trong mắt, nàng cười khổ, còn tưởng rằng có thể thoát khỏi đây, "không có quan hệ, chúng ta như vậy cũng rất tốt a, cũng nhiều năm như vậy rồi..." Lời nói của nàng bị nụ hôn của hắn cắt đứt.

"Là ta thương người." hắn giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khàn khàn nói: "Ta chỉ là muốn nhanh chóng đem người về hảo hảo sủng ái người, cái cục diện rối rắm này để người khác gánh đi."

"Ân ân, sẽ có một ngày như vậy." Nàng cong lên khóe môi, "không phải muốn tìm một muội tử sao, rất đơn giản."

Hai cánh môi đồng thời tương giao, hai người đột nhiên nhớ tới, các bà mối trong thành bị hắn điên cuồng trừng phạt, ân ân, ý nghĩ tìm được muội tử biết điều có lẽ là phải tự làm rồi? !

trên nàng còn có cha, ông ấy sẽ để ý việc này sao?

Đương nhiên sẽ không.

Chính là người cha vô lương tâm vừa ôm tiểu nữ nhi vừa chơi đùa Thạch quan làm con rùa rút đầu, vừa lạnh lùng liếc nàng một cái nói: "Nàng là muội muội người, chính người phải giải quyết vấn đề này."

"Vâng ạ." Nhìn hành động muội muội giang tay muốn nàng ôm như không tồn tại, nàng cung thuận hành lễ rất nhanh liền rời khỏi, cảm giác tầm mắt của cha như bàn chông đâm ở sau lưng, oán hận trong lòng cũng chỉ có thể đợi ra khỏi sân một khoảng thật xa, mới cảm tức hừ một tiếng. Nàng là nữ nhi hay là hân là nữ nhi đây tại sao hân không tự đi giải quyết?

Ba vị di nương chỉ biết gây rối không có khả năng dựa vào được, cũng không thể để cho nhị muội biết, nếu nàng biết rồi, tám phần sẽ là một khóc hai nháo ba thất cổ .

đi một vòng lớn, trở lại thư phòng, nàng nhấp ngụm trà kêu quản gia đến: "Chuyện tình của Đại tiểu thư hơn phân nửa đều do người xử lý, ta giúp người nguy tạo một thân phận, rồi đem Đại tiểu thư cưới về đi." Dù sao quản gia cũng còn độc thân, từ nhỏ đã bị bán vào Diệp phủ, trực tiếp gả cho hắn là được.

Quản gia cung kính khom hạ thắt lưng: "Cám ơn thiếu gia coi trọng, ta làm sao có thể xứng đôi với Đại tiểu thư."

... Ngay cả quản gia cũng không muốn, lấy tính cách của Đại tiểu thư, chẳng lẽ phải đi nơi khác lừa gạt một nam nhân về? Sao nàng lại thảm như vậy a, lão bà vốn là cái có, bây giờ ngay cả muội tể cũng phải lừa gạt kéo về? Buông ly trà, trong đầu kéo đến một con co rút , "Thống kê tất cả các công tử không có quyền thừa kế của các hộ lớn ở trong thành, để ý một chút xem có ai nguyện ý ở rể không."

A A A A, tại sao a, đường nhân sinh của nàng sao lại loạn thất bát tao phiền toái như vậy a?!

Con đau đầu đến nửa đêm cũng không có biến mất, nàng đầy bụng căm tức ôm đầu đến quá nửa đêm còn có người gõ cửa sổ, rốt cục bạo phát: "Tên khốn kiếp nào không muốn sống? !" Nàng dùng sức đá văng cánh cửa, dùng cách cửa giáo huấn kẻ phá đám một phen cho hết giận.

Đứng ngoài cửa chính là Lăng Vô Thần.

Nàng có chút ngây người, "Người... Ở chỗ này làm gì ?" Đây thật sự là mộng sao?

hắn tiêu sái đứng thẳng dưới ánh trăng, bộ dáng ngọc thụ lâm phong mê người vạn phần đưa tay về phía nàng: "đi, chúng ta cùng nhau bỏ trốn."

"A? !" Hôm nay chuyện vui nhiều liên lục, làm nàng sững sốt đến mức quên cả phản ứng

"Ta nghĩ rồi, nhà người có nhiều chuyện xảy ra như vậy căn bản sẽ không ngừng chấm dứt , cho dù Đại tiểu thư có gả ra ngoài, vạn nhất nàng cũng không mang thai, hoặc là muội tể người phạm sai lầm thì phải làm sao? Qua mấy năm tiểu muội người cũng lớn, chuyện của nàng người cũng muốn lo lắng sao? Còn có ba người di nương của người nữa ngày nào cũng gây chuyện, hơn nữa người cha ngang ngành của người chuyện gì cũng bắt người phải xử lý, gia đình như vậy, không bằng người cùng ta cao chạy xa bay."

"Ân!" Nàng gật đầu, cảm thấy mấy lời hắn nói rất có đạo lý.

"Trừ ta ra, người còn muốn mang gì theo? Chúng ta lập tức lên đường, xe ngựa đang ở bên ngoài chờ chúng ta."

Nàng chưa từng có phát hiện hắn lại anh tuấn như vậy.

hắn cười gian, "Người muốn đi nơi nào cũng được, chúng ta có cũng có rất nhiều nơi để đi."

Nàng yên lặng nhìn hắn, mỉm cười: "đi nơi nào cũng được, chỉ cần có người." Nàng bước lên phía trước, để hắn nắm chặt tay nàng, "Chúng ta đi nhanh đi." Nàng thật sự rất sợ ở chỗ nào đó lại có người kêu to "không hay rồi".

"Được, chúng ta xuất phát!" hắn cười đến mức miệng không thể ngậm lại được, hắn hết sức phấn khởi ôm tân nương của hắn bay qua tường rào.

Nàng, rốt cục cũng thuộc về hắn rồi!

không cần phải nói, cuộc sống của hai người hạnh phúc, vui vẻ mãi mãi.

---oOo--- Toàn văn hoàn ---oOo---

Bạn đang đọc truyện *Gian Thương Và Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.